

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.270 van 21 november 2014
in de zaak A. 208.813/X-15.869.**

In zake:

1. de NV KATOEN NATIE
2. de NV SEAPORT TERMINALS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Erwin Simons en Barteld Schutyser
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Nathanaëlle Kiekens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de beroepsinstantie inzake de openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie van 14 maart 2013 “waarin is besloten om het beroepschrift van verzoekende partijen wat betreft het verzoek

tot openbaarmaking van de notulen van de Raad van Bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen, ongegrond te verklaren”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 19 juli 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Barteld Schutyser, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Leendert Lachaert, die loco advocaat Patrick Devers verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Rozanne Vander Hulst, die loco advocaat David D’Hooghe verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een aangetekende brief van 5 december 2012 vraagt de eerste verzoekende partij “en de met haar verbonden ondernemingen” op grond van het decreet van 26 maart 2004 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ (hierna: het openbaarheidsdecreet) aan de tussenkomende partij een kopie van vijftien relevante concessieovereenkomsten waarin clausules met volume- en trafiekverplichtingen zijn opgenomen, evenals een overzicht van de volumes en de betalingen of niet-betalingen die over de laatste tien jaar onder deze concessieovereenkomsten zijn uitgevoerd. Tevens wordt kopie gevraagd van alle verslagen van de raad van bestuur van de tussenkomende partij van de laatste vijf jaar. Daarenboven wordt gevraagd naar de redenen waarom de relevante clausules niet op negen van de vijftien betrokken concessiehouders zijn toegepast.

3.2. De gevraagde kopie van de vijftien relevante concessieovereenkomsten waarin clausules met volume- of trafiekverplichtingen zijn opgenomen, evenals het gevraagde overzicht van de volumes en de betalingen of niet-betalingen die over de laatste tien jaar onder deze concessieovereenkomsten zijn uitgevoerd, worden aan de raadslieden van de eerste verzoekende partij “en de met haar verbonden ondernemingen” bezorgd, als bijlage bij een schrijven van de tussenkomende partij van 21 december 2012.

Het verzoek om een kopie van alle verslagen van de raad van bestuur over de laatste vijf jaar te verkrijgen, wordt in datzelfde schrijven niet ingewilligd. De tussenkomenende partij is van oordeel dat de aanvraag kennelijk onredelijk is en er wordt gevraagd om deze te specificeren, overeenkomstig artikel 18 van het openbaarheidsdecreet.

3.3. Met een brief van 3 januari 2013 specificeren de raadslieden van de eerste verzoekende partij “en de met haar verbonden ondernemingen” hun initiële vraag tot inzage in de bestuursdocumenten en breiden zij deze ook uit. Zij wensen inzage in de volledige tekst van de notulen, zonder de bijlagen, van de raad van bestuur van de tussenkomenende partij van de jaren 2003 tot en met 2012. Voor de notulen van de maanden juni en juli 2012 en die van de vergaderingen van de raad van bestuur van 6 november 2012 en 18 december 2012 wordt tevens inzage in de bijlagen gevraagd. In het geval dat een gedeconfidentialiseerde versie van de gevraagde bestuursdocumenten, om reden dat deze commerciële informatie zouden bevatten, zou worden overgemaakt, verzoeken zij een verklaring op eer te willen toevoegen dat de niet meegedeelde passages geen betrekking hebben op de tonnagevergoedingen of op afwijkingen van concessiecontracten.

Zij breiden hun verzoek tot inzage voorts uit tot de laatste versie van de gecoördineerde statuten van de tussenkomenende partij en van het intern reglement van haar raad van bestuur of enige tekst die daarmee vergelijkbaar is.

Ten slotte vragen zij alle bijlagen te ontvangen die betrekking hebben op afwijkingen van de concessieverplichtingen, van de minimumverplichtingen en van de boetes die betaald moeten worden.

3.4. Bij brief van 16 januari 2013 bevestigt de tussenkomenende partij haar eerder standpunt dat de aanvraag tot inzage in de notulen en kopie van alle

bijlagen die betrekking hebben op afwijkingen van de concessieverplichtingen, van de minimumverplichtingen en van de boetes die moeten betaald worden een algemene aanvraag betreft, die gepaard zou gaan met een zeer arbeidsintensief en tijdsrovend werk. De aanvraag tot inzage wordt afgewezen op grond van artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet. Bovendien bepaalt volgens de tussenkomende partij artikel 20 uitdrukkelijk dat een aanvraag tot openbaarmaking voor de instantie geen verplichting meebrengt om het gevraagde bestuursdocument te verwerken of te analyseren. Dit geldt volgens de tussenkomende partij des te meer nu zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de documenten bewust worden opgevraagd in het kader van een rechtsgeding, aangezien de verzoekende partijen in de media beweren reeds een klacht te hebben ingediend bij de Europese Commissie. De brief concludeert dat de openbaarmaking tevens wordt afgewezen in toepassing van artikel 14, 4°, van het openbaarheidsdecreet.

In datzelfde schrijven wordt gesteld dat een kopie van de statuten en het intern reglement wel zullen worden overgemaakt.

Wat betreft de specifiek gedetailleerd opgesomde notulen van juni, juli, november en december 2012, zal volgens het schrijven een kopie van de agenda worden overgemaakt, op basis waarvan vervolgens al dan niet specifieke agendapunten kunnen worden aangevraagd.

3.5. In antwoord op een schrijven van de eerste verzoekende partij van 24 januari 2013 en een daaropvolgend schrijven van haar raadsleden van 31 januari 2013, maakt de tussenkomende partij op 14 februari 2013 een kopie over van de volgende bestuursdocumenten:

- stukken uit de notulen van de raad van bestuur die betrekking hebben op concessies: agendapunten 122110 en 122126 van de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 3 juli 2012, agendapunt 103307 van de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 5 oktober 2010, agendapunten

123356, 123488, 123381, 123383 van de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 6 november 2012;

- de collectieve beslissing tot bescherming van de stukgoedsector uit 2004/2005: besluit nr. 050908;

- bijkomende concessieovereenkomsten met Holcim, Antwerp for Storage, NHS, Colombus, ASI en LBC.

3.6. De verzoekende partijen stellen op 15 februari 2013 een beroep in bij de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (hierna: de beroepsinstantie) tegen de weigeringsbeslissing van de tussenkomenende partij van 16 januari 2013 om afschrift te verlenen van de notulen van de raad van bestuur voor de periode van 2003 tot en met 2012.

3.7. De beroepsinstantie besluit op 14 maart 2013 het beroep ontvankelijk te verklaren, het beroep zonder voorwerp af te wijzen voor zover het betrekking heeft op bestuursdocumenten die door de tussenkomenende partij alsnog zijn verschaft en het voor het overige ongegrond te verklaren, in essentie bij toepassing van artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet.

Het beroep wordt meer bepaald ongegrond verklaard op grond van de volgende motivering:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 7, tweede lid van het decreet van 26 maart 2004 het recht op passieve openbaarheid betrekking heeft op bestuursdocumenten; dat op grond van deze bepaling elke instantie in principe verplicht is aan eenieder die erom verzoekt inzage te geven in, uitleg te verschaffen over of een afschrift te bezorgen van de gewenste bestuursdocumenten;

Overwegende dat de openbaarmaking slechts kan geweigerd worden, mits toepassing wordt gemaakt van één of meerdere uitzonderingen, zoals gestipuleerd in de artikelen 11 tot en met 14 van voormeld decreet;

Overwegende dat blijkt dat het GHA reeds een aantal gevraagde bestuursdocumenten heeft openbaar gemaakt aan verzoekers, met name de 15 relevante concessieovereenkomsten waarin clausules met volume- of trafiekverplichtingen zijn opgenomen, evenals een overzicht van de

volumes en de betalingen/niet-betalingen die onder deze concessie-overeenkomsten werden uitgevoerd over de laatste tien jaren en de laatste versie van de gecoördineerde statuten van het GHA en van het intern reglement van de Raad van Bestuur; dat echter geen inzage of afschrift werd verleend van de notulen van de Raad van Bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen met uitzondering van de notulen van de maanden juni, juli, november en december 2012; dat ook geen afschrift werd verleend van alle bijlagen die betrekking hebben op afwijkingen van de concessieverplichtingen, van afwijkingen van minimumverplichtingen en van afwijkingen van de boetes die moeten betaald worden;

Overwegende dat het beroepschrift uitdrukkelijk aangeeft dat het betrekking heeft op de notulen van de Raad van Bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen met uitzondering van de notulen van de maanden juni, juli, november en december 2012, waarvoor de bijlagen wel worden opgevraagd; dat het beroep dan ook niet de bijlagen die betrekking hebben op afwijkingen van de concessieverplichtingen, van afwijkingen van minimumverplichtingen en van afwijkingen van de boetes die moeten betaald worden omvat;

Overwegende dat met betrekking tot de notulen van de Raad van Bestuur van juni, juli, november en december 2012, GHA wel de agenda van deze vergaderingen heeft opgestuurd ‘zodat u in de mogelijkheid bent gesteld om al dan niet specifieke agendapunten aan te vragen’;

Overwegende dat de beroepsinstantie, om met kennis van zaken te kunnen oordelen, het GHA heeft gecontacteerd met de vraag om meer verduidelijking te geven aangaande de verzoeken van beroepers; dat uit het omstandig antwoord van het GHA blijkt dat er nog meer correspondentie in ogenschouw te nemen is behoudens de brieven van 5 december 2012 en 3 januari 2013 en de antwoorden van 21 december 2012 en 16 januari 2013;

Overwegende dat NV Katoen Natie immers op 24 januari 2013 het GHA heeft aangeschreven met het verzoek afschrift te verkrijgen van alle documenten, bijlagen en besluitvormingen van de Raad van Bestuur van 3 juli 2012 in verband met de tonnenmaatverplichtingen en boetes voor alle bedrijven in de haven van Antwerpen; dat NV Katoen Natie op 28 januari 2013 dezelfde vraag heeft gesteld aan de heer Björn Verhoeven van het GHA; dat het GHA dit verzoek heeft ingewilligd op 1 februari 2013;

Overwegende dat meester Simons en meester Schutyser, als raadslieden van NV Katoen Natie, op 31 januari 2013 afschrift hebben gevraagd aan het GHA van :

- De notulen en/of stukken van de Raad van Bestuur die betrekking hebben op concessies van :
 - de Raad van Bestuur van 5 oktober 2010;
 - de Raad van Bestuur van 18 december 2012, nr. 123886;
 - de Raad van Bestuur van 6 november 2012, nr. 123356 – 123488 – 123381 – 123383;

- de Raad van Bestuur van 3 juli 2012, nr. 122110 –122126;
- Een collectieve beslissing uit 2004/2005 om de sector van het stukgoed te beschermen. Deze beslissing werd vermeld in het verslag van de Raad van Bestuur van 18 december 2012;
- Een afschrift van de volgende concessieovereenkomsten, met aanduiding van de minimum tonnageverplichtingen en daarbij horende boetes:
 - Holcim;
 - Antwerp for Storage;
 - Nova-Hesse Noord Natie;
 - Columbus;
 - ASI;
 - LBC.

Overwegende dat het GHA dit verzoek van de raadslieden op 14 februari 2013 (één dag voor het indienen van het beroepschrift) volledig heeft ingewilligd, met uitzondering van de gevraagde documenten met betrekking tot de Raad van Bestuur van 3 juli 2012 en 18 december 2012, aangezien NV Katoen Natie deze documenten reeds in zijn bezit heeft;

Overwegende dat de beroepsinstantie, met betrekking tot al deze bestuursdocumenten, dan ook moet vaststellen dat afschrift werd overgemaakt aan NV Katoen Natie of zijn raadsleden; dat het beroepschrift, voor wat betreft deze bestuursdocumenten, dan ook zonder voorwerp is;

Overwegende dat het GHA, in haar beslissing van 16 januari 2013, het verzoek tot openbaarmaking heeft afgewezen op grond van enerzijds artikel 11,1° van het openbaarheidsdecreet, namelijk de kennelijke onredelijkheid van de aanvraag, en anderzijds artikel 14, 4° van het openbaarheidsdecreet, namelijk het vrijwaren van de rechtspleging in een burgerlijk of administratief rechtsgeding en de mogelijkheid om een eerlijk proces te krijgen, daar verzoekende partijen inmiddels een staatssteunklacht bij de Europese Commissie hebben neergelegd;

Overwegende dat het GHA, in haar brief aan de beroepsinstantie, tevens zijn verbazing uitdrukt ten aanzien van de ingestelde beroepsprocedure; dat het GHA, gezien de correspondentie met NV Katoen Natie en zijn raadslieden vanaf 24 januari 2013, immers van mening was dat het hier ging om specificaties van de oorspronkelijke verzoeken; dat deze specificaties werden ingewilligd;

Overwegende dat beroepers in hun beroepschrift de omvang van hun beroep duidelijk afbakenen; dat het gaat om de notulen van de Raad van Bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen met uitzondering van de notulen van de maanden juni, juli, november en december 2012, waarvoor de bijlagen wel worden opgevraagd; dat de beroepsinstantie reeds heeft vastgesteld dat een deel van dit beroep zonder voorwerp is, aangezien bepaalde bestuursdocumenten reeds werden overgemaakt aan beroepers; dat het nu aan de beroepsinstantie toekomt

om uit te maken in hoeverre het beroep, voor wat betreft de rest van de gevraagde bestuursdocumenten, gegrond is;

Overwegende dat de beroepsinstantie eerst en vooral de redelijkheid van de oorspronkelijke aanvraag zal onderzoeken, aangezien het GHA in eerste instantie op artikel 11, 1° van het openbaarheidsdecreet steunt bij haar weigeringsbeslissing;

Overwegende dat niet te snel tot onredelijkheid kan besloten worden; dat dit een uitzonderingsgrond is waar zeer omzichtig mee moet worden omgesprongen en die steeds restrictief moet worden uitgelegd;

Overwegende dat eerst en vooral, voor vier vergaderingen van de Raad van Bestuur, de volledige notulen worden opgevraagd, dit wil zeggen de beslissingen met bijlagen; dat het gaat om de Raden van Bestuur van de maanden juni, juli, november en december 2012;

Overwegende dat de beroepsinstantie reeds vanuit een eerder dossier bekend is met de omvang en de structuur van de notulen van de Raad van Bestuur van het GHA; dat het ook verschillende van die notulen heeft kunnen onderzoeken; dat het de uitdrukkelijke bevestiging heeft gekregen van het GHA dat deze notulen representatief zijn voor alle opgevraagde notulen, dus van 2003 tot en met 2012;

Overwegende dat de beroepsinstantie moet vaststellen dat het hier om zeer lijvige documenten gaat, die telkens tussen de 800 en de 1000 pagina's bevatten (met bijlagen); dat het hier, voor vier maanden, dan ook om een zeer omvangrijk volume aan bestuursdocumenten gaat;

Overwegende dat uit het onderzoek van de beroepsinstantie blijkt dat sommige onderdelen van de verslagen openbaar kunnen gemaakt worden; dat op andere stukken echter wel degelijk uitzonderingen in de zin van het openbaarheidsdecreet van toepassing zijn; dat, verspreid over de verslagen, informatie zit vervat waarop onder andere de uitzonderingsgrond, vervat in artikel 14, 3° van het openbaarheidsdecreet van toepassing is; dat dit de uitzonderingsgrond is die de bescherming beoogt van het vertrouwelijk karakter van commerciële en industriële informatie;

Overwegende dat de beroepsinstantie ook heeft kunnen vaststellen dat het, gezien de grootte van de verslagen, geen eenvoudige klus is om de informatie die niet openbaar kan worden gemaakt te scheiden van de andere informatie; dat dit een uitermate tijdsrovende taak zou zijn en de administratie van het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen onredelijk zou belasten; dat de beroepsinstantie om die reden meent dat het GHA terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag niet specifiek genoeg is;

Overwegende dat het GHA op eigen initiatief de agenda's van deze vier vergaderingen heeft toegestuurd aan beroepers, zodat zij de voor hen relevante bestuursdocumenten konden aanduiden; dat uit de verzoeken van 24 januari 2013 en 31 januari 2013 blijkt dat beroepers hier ook op nuttige wijze gebruik van hebben gemaakt; dat het GHA vervolgens deze specifieke verzoeken heeft ingewilligd; dat het GHA naar de mening van

de beroepsinstantie dan ook correct en in overeenstemming met het openbaarheidsdecreet heeft gehandeld;

Overwegende dat het beroepschrift, voor wat betreft de verslagen van de Raad van Bestuur van juni, juli, november en december 2012, dan ook ongegrond is;

Overwegende dat beroepers, buiten deze vier verslagen, ook alle notulen van de Raad van Bestuur van 2003 tot en met 2012 hebben opgevraagd, echter zonder de bijlagen bij de beslissingen;

Overwegende dat de notulen van de Raad van Bestuur telkens als volgt zijn opgesteld: eerst worden alle beslissingen, met feitelijke situering, motivering en beslissingen vermeld, en vervolgens (op het einde van het verslag), alle bijlagen bij deze beslissingen; dat het dan gaat om adviezen, bestekken, selecties van inschrijvers op overheidsopdrachten en concessies enzoverder; dat deze bijlagen in volume de hoofdmoot van de notulen vormen; dat zonder bijlagen, de notulen nog tussen de 100 en de 200 pagina's bevatten;

Overwegende dat de Raad van Bestuur van het GHA *grosso modo* een maandelijks vergaderfrequentie heeft; dat het hier dan ook over de periode 2003 tot en met 2012, zelfs met weglating van de bijlagen, nog steeds om een zeer groot volume aan bestuursdocumenten gaat;

Overwegende dat beroepers argumenteren dat het voor het GHA niet moeilijk of arbeidsintensief kan zijn om de verslagen van haar Raad van Bestuur terug te vinden; dat beroepers echter voorbijgaan aan het feit dat de belasting voor het GHA niet zozeer ligt in het opzoeken van de notulen, maar wel in het screenen van de beslissingen om na te gaan of er geen uitzonderingsgronden van toepassing zijn; dat, alhoewel deze uitzonderingsgronden zich voornamelijk zullen bevinden in de bijlagen bij de beslissingen, toch blijkt dat ook de beslissingen zelf soms onder een uitzonderingsgrond, vervat in het openbaarheidsdecreet, zullen vallen; dat het dan ook noodzakelijk is dat het GHA een dergelijke screening uitvoert;

Overwegende dat de beroepsinstantie bijgevolg moet concluderen dat, gelet op het aanzienlijke volume aan documenten en gelet op het feit dat deze beslissingen steeds zullen moeten worden nagekeken met het oog op mogelijke uitzonderingsgronden, het verzoek waarbij afschrift van de notulen van de Raad van Bestuur van het GHA van 2003 tot en met 2012 worden opgevraagd, zelfs zonder bijlagen, onredelijk is aangezien het een al te zware inspanning van het GHA vereist;

Overwegende dat het beroepschrift, voor wat betreft de notulen van de Raad van Bestuur van het GHA van 2003 tot en met 2012, dan ook ongegrond is;

Overwegende dat, nu tot de ongegrondheid van het beroepschrift moet worden besloten op grond van artikel 11, 1° van het openbaarheidsdecreet, niet verder hoeft worden ingegaan op de mogelijke toepassing van de uitzonderingsgrond, vervat in artikel 14, 4° van het openbaarheidsdecreet."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4. Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen het beroep tot nietigverklaring richten tegen de bestreden beslissing “voor zover werd besloten om het beroepschrift van verzoekende partijen wat betreft het verzoek tot openbaarmaking van de notulen van de Raad van Bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen, ongegrond te verklaren”.

5. In het auditoraatsverslag wordt door de auditeur-verslaggever terecht vastgesteld dat het annulatieberoep zich niet richt tegen de bestreden beslissing voor zover het administratief beroep tegen de weigering van de openbaarmaking van de notulen, met bijlagen, van de raad van bestuur van juni, juli, november en december 2012, ongegrond wordt verklaard, alsmede voor zover dit beroep zonder voorwerp wordt verklaard voor wat betreft de bestuursdocumenten die reeds openbaar zijn gemaakt.

6. De verzoekende partijen spreken deze vaststelling in hun laatste memorie niet tegen en worden aldus geacht met deze precisering van het voorwerp van hun annulatieberoep in te stemmen, zodat het voorwerp van het beroep zich nader laat omschrijven als de weigering van de openbaarmaking van de notulen van de raad van bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen, met uitzondering van de notulen van de maanden juni, juli, november en december van dit laatste jaar.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

7. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord de procesbevoegdheid van de tweede verzoekende partij. Zij wijst erop dat deze partij geen oorspronkelijke aanvrager was van de betreffende

bestuursdocumenten in de zin van artikel 17 van het openbaarheidsdecreet en dat in overeenstemming met artikel 22 van het openbaarheidsdecreet enkel de oorspronkelijke aanvrager beroep kan instellen bij de beroepsinstantie en desgewenst bij de Raad van State tegen de beslissing van de beroepsinstantie. Een vermelding in de aanvraag van 5 december 2012 dat de advocaten van de nv Katoen Natie ook handelen namens “verbonden ondernemingen”, kan daartoe niet volstaan.

8. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord dat ook “derden” die geen oorspronkelijke aanvrager zijn, beroep kunnen indienen tegen een beslissing van de beroepsinstantie als zij een belang kunnen laten gelden met betrekking tot de aanvraag in kwestie. De tweede verzoekende partij is een dochtervennootschap van de eerste verzoekende partij, die door een concessieovereenkomst met minimale tonnageverplichting verbonden is met de tussenkomende partij. Haar belang bij de gedeeltelijke vernietiging van de bestreden beslissing kan dan ook niet worden betwist.

9. In de laatste memorie hernemen de verzoekende partijen de voornoemde elementen en voegen zij er in essentie aan toe dat niet kan worden ontkend dat ook de oorspronkelijke aanvraag tot openbaarmaking mede door de tweede verzoekende partij werd ingediend. De aanvraag ging immers zowel uit van de eerste verzoekende partij als van “de met haar verbonden ondernemingen”. Die vermelding is geenszins te vaag of te algemeen: het aantal verbonden ondernemingen van de eerste verzoekende partij is immers beperkt en kan duidelijk worden afgebakend. Bovendien kan uit de context van de zaak duidelijk worden afgeleid welke dochteronderneming *in casu* wordt bedoeld.

Beoordeling

10. Een verzoekende partij dient te beschikken over de vereiste hoedanigheid om het beroep tot nietigverklaring in te stellen.

De rechtsvordering waarvan het specifieke opzet erin bestaat een geweigerd voordeel alsnog te verkrijgen, kan alleen worden ingesteld door diegene die om dat voordeel heeft gevraagd. Alleen aan die persoon kan immers dat voordeel worden verleend. Een verzoekende partij kan derhalve geen vordering instellen die erop gericht is een aanspraak die haar niet toebehoort, alsnog gerealiseerd te zien worden. Zij beschikt in dit geval niet over de vereiste hoedanigheid om het beroep tot nietigverklaring in te stellen.

Een weigering van de aanvraag tot openbaarmaking kan derhalve enkel worden aangevochten door degene die de aanvraag heeft ingediend, of namens wie de aanvraag werd ingediend.

Uit artikel 22, eerste lid, van het openbaarheidsdecreet, volgt verder dat enkel “[d]e aanvrager” bij de beroepsinstantie in beroep kan gaan tegen de beslissing waarbij de bestuursinstantie uitspraak doet over zijn aanvraag. Het begrip “aanvrager” moet, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke bepaling in andere zin, worden begrepen in zijn gebruikelijke betekenis en het betekent aldus “iemand die iets aanvraagt”. Bedoeld wordt aldus degene die in overeenstemming met artikel 17, § 1, van het openbaarheidsdecreet, de “aanvraag” – zijnde “de aanvraag tot openbaarmaking, verbetering of aanvulling van bestuursdocumenten, tenzij anders is bepaald” (art. 3, 8°, van het openbaarheidsdecreet) – heeft ingediend en wiens naam en correspondentieadres in overeenstemming met het voornoemde artikel 17, § 1, is vermeld op de aanvraag.

11. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de initiële aanvraag van 5 december 2012 tot het bekomen van een kopie van onder meer “alle verslagen van de Raad van Bestuur over de laatste 5 jaren” is ingediend door de raadslieden Simons en Schutyser namens “de Katoen Natie NV met maatschappelijke zetel te 2060 Antwerpen, Van Aerdtstraat 33, en de met haar verbonden ondernemingen”. Ook de brief van 3 januari 2013, waarbij de aanvraag tot inzage en kopie wordt

gespecificeerd en uitgebreid, gaat uit van de raadslieden Simons en Schutyser namens “Katoen Natie NV en haar verbonden ondernemingen”.

De nv Katoen Natie, de eerste verzoekende partij, is een rechtspersoon die in rechte te onderscheiden is van de nv Seaport Terminals, de tweede verzoekende partij. De omstandigheid dat deze laatste de dochtervennootschap is van de nv Katoen Natie, verandert niets aan het feit dat zij van elkaar te onderscheiden rechtspersonen zijn. Noch de naam, noch het correspondentieadres van de tweede verzoekende partij komen voor op de aanvraag van 5 december 2012, uitgebreid en gespecificeerd bij brief van 3 januari 2013. De verwijzing naar de “verbonden ondernemingen” in voormelde brieven kan niet worden beschouwd als een voldoende nauwkeurige omschrijving van de identiteit van de aanvrager(s) zoals vereist door artikel 17, § 1, van het openbaarheidsdecreet. De tweede verzoekende partij kan dan ook niet als “aanvrager” in de zin van het openbaarheidsdecreet worden beschouwd.

Hieruit volgt dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring alleen door de eerste verzoekende partij kan ingesteld worden. Het beroep van de tweede verzoekende partij is er immers op gericht een aanspraak die haar niet toebehoort, alsnog gerealiseerd te zien worden.

12. De omstandigheid dat de tweede verzoekende partij samen met de eerste verzoekende partij administratief beroep heeft ingediend en dat de verwerende partij dit beroep heeft onderzocht en de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis heeft gebracht, verandert niets aan het voorgaande. Een georganiseerd administratief beroep moet immers op rechtsgeldige wijze worden uitgeput opdat een beroep bij de Raad van State toegelaten kan worden. Wie dan ook niet – of op niet ontvankelijke wijze – dit administratief beroep instelt, kan vervolgens ook niet op ontvankelijke wijze een annulatieberoep indienen. Deze rechtsgeldige uitputting van georganiseerde administratieve beroepen raakt de openbare orde, hetgeen inhoudt dat indien de

beroepsinstantie aan de eventuele onontvankelijkheid van het administratief beroep uitgaande van de tweede verzoekende partij voorbijgaat, dit de Raad van State als administratieve rechter er niet van ontslaat om, eventueel ambtshalve, vast te stellen dat het administratief beroep niet ontvankelijk is ingesteld, hetgeen dan weer tot gevolg heeft dat ook het annulatieberoep onontvankelijk is.

Zoals reeds is vastgesteld, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat de tweede verzoekende partij een “aanvraag” in de zin van artikel 17, § 1, van het openbaarheidsdecreet heeft ingediend. Zij kan dan ook niet als “aanvrager” in de zin van het openbaarheidsdecreet worden beschouwd.

13. De omstandigheid dat de tweede verzoekende partij, naar zij betoogt, onbetwistbaar een belang heeft om de bestreden beslissing aan te vechten, leidt evenmin tot een andere conclusie.

De vereiste van het belang dient te worden onderscheiden van de vereiste van hoedanigheid of kwaliteit. Het belang dat de tweede verzoekende partij uiteenzet wettigt mogelijk dat zij de eerste verzoekende partij in haar streven zou steunen en zich met het oog daarop tussenkomende partij zou kunnen stellen in een beroep dat eerstgenoemde instelt, maar dit verleent aan de tweede verzoekende partij echter niet zelf de hoedanigheid om in eigen naam een vordering in te stellen die erop gericht is een aanspraak welke haar niet toebehoort alsnog gerealiseerd te zien worden. Er anders over oordelen zou betekenen dat belanghebbende derden kunnen bereiken dat een aanvraag moet worden ingewilligd eventueel zelfs tegen de verondersteld gewijzigde wil in van de oorspronkelijke aanvrager die, doordat hij tegen de weigering ervan niet in rechte is opgekomen, geacht kan worden niet langer het voordeel van die inwilliging na te streven.

Besloten dient derhalve te worden dat de tweede verzoekende partij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om het beroep tot nietigverklaring in te stellen, aangezien zij niet de indienster van de aanvraag is.

De exceptie is gegrond. Onder “de verzoekende partij” wordt hierna enkel de eerste verzoekende partij begrepen.

VI. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

14. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Grondwet en van de artikelen 7, tweede lid, en 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet, alsook van het redelijkheidsbeginsel.

Toegelicht wordt dat de in artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet besloten onredelijkheid als uitzonderingsgrond restrictief moet worden uitgelegd, concreet moet worden verantwoord en dat er omzichtig mee moet worden omgesprongen. Het verzoek tot openbaarmaking is *in casu* duidelijk afgelijnd en in de tijd beperkt, namelijk betreft het de (loutere) inzage in notulen die slechts eenmaal per maand (tien keer per jaar) worden opgesteld en dit slechts voor een periode van tien jaar. In totaal gaat het om honderd documenten. Bovendien bevinden de notulen zich in een centrale plaats en kunnen ze gemakkelijk worden teruggevonden. Het zoeken naar de betrokken verslagen kan, zoals de verwerende partij trouwens impliciet erkent, niet al te veel opzoekingswerk vereisen, noch als onredelijk en disproportioneel worden aangemerkt. Evenmin kan worden aangenomen dat het screenen van de notulen om na te gaan of daarin informatie zou staan die krachtens één van de uitzonderingsgronden niet openbaar mag worden gemaakt, al te veeleisend en daarom onredelijk zou zijn. Zoals de beroepsinstantie zelf erkent, is vertrouwelijke informatie voornamelijk te vinden in de bijlagen bij de notulen

van de raad van bestuur. Aangezien deze echter niet worden opgevraagd, dienen enkel de notulen zelf gescreend te worden. De notulen zelf bevatten in de regel informatie die gemakkelijk kan worden bekend gemaakt; aan de hand van een analyse van de inhoudstafels kan snel worden uitgemaakt of een bepaalde rubriek van de notulen mogelijk gegevens bevat die van de openbaarheid zouden moeten worden uitgesloten.

Voorts benadrukt de verzoekende partij dat haar belang bij de inzage in de notulen en het respect voor de grondwettelijke en decretale regels inzake de openbaarheid van bestuur, zwaarder doorweegt dan enige administratieve last die de tussenkomende partij zou ondervinden. Inzage in al die notulen is immers de enige wijze waarop zij zich een volwaardig beeld kan vormen van het beleid van de tussenkomende partij ten aanzien van de concessiehouders, en waarop zij dus dat beleid kan beoordelen. Dit laatste is doorslaggevend in het beoordelen van de verdere stappen die de verzoekende partij tegen de tussenkomende partij zal nemen.

15. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord vooreerst dat het middel onontvankelijk is in zoverre de schending van artikel 32 van de Grondwet en van het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd. Immers wordt niet verduidelijkt waarin de schending van deze bepaling en dit beginsel, anders dan en apart van de beweerde schending van artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet, zou bestaan.

Wat de grond van de zaak betreft, voert de verwerende partij aan dat de betrokken bestuursinstantie de aanvraag in principe dient te respecteren, tenzij dit redelijkerwijze onverantwoord is. De aanvraag behelst een gedeeltelijke openbaarmaking van de notulen van meer dan honderd zittingen van de raad van bestuur van de tussenkomende partij, elk goed voor honderd tot tweehonderd pagina's, voorlopig zonder bijlagen, en zodanig bewerkt dat alle gedeeltes ervan, waarvoor de uitzonderingsgronden van de artikelen 13 en 14 van

het openbaarheidsdecreet gelden, voorafgaandelijk uitgezuiverd worden. Dit alles dient ook nog vergezeld te zijn van een, in het openbaarheidsdecreet volkomen onbekende, “verklaring op eer”.

In redelijkheid kan niet worden betwist dat honderden pagina’s en beslissingen, al dan niet vervat in bijlagen, zouden moeten worden gescreend om tot een aanvaardbare openbaarmaking te kunnen overgaan. Dit maakt een tijdrovende taak uit, die van aard is om de administratie van de tussenkomende partij onredelijk te belasten, te meer daar een dergelijke screening noodzakelijk ook beslissingen in rechte impliceert omtrent de al dan niet toepasselijkheid van decretale uitzonderingsgronden. In menig geval zal immers te rade moeten worden gegaan bij de bijlagen van de notulen. Een snelle analyse van inhoudstafels kan daarvoor onmogelijk een rechtens sluitende oplossing bieden.

Om op de vraag van de verzoekende partij in te gaan, dient de behulpzaamheid van de administratie van de tussenkomende partij zonder twijfel de grenzen van de normale en correcte dienstverlening verre te overschrijden, hetgeen de openbaarheidsvraag, zoals uitgebreid, kennelijk onredelijk en op een te algemene wijze ge(her)formuleerd maakt.

Dit alles geldt nog des te meer, nu van de tussenkomende partij bovendien een “verklaring op eer” wordt geëist, met betrekking tot de juistheid van haar bewerkingen in het scheiden van al dan niet voor openbaarheid vatbare informatie.

16. De tussenkomende partij verwijst in haar verzoekschrift tot tussenkomst en memorie in hoofddeorde naar haar verweer zoals vervat in haar brief van 27 februari 2013, gericht aan de beroepsinstantie. De bewering van de verzoekende partij dat het verzoek duidelijk afgelijnd is en in de tijd beperkt, omdat het “slechts gaat om een periode van 10 jaar” en “100 documenten” (te lezen als notulen van meer dan honderd raden van bestuur), kan niet gevolgd

worden. In werkelijkheid betreft het notulen van een honderdtal vergaderingen, die in totaal wel tienduizend tot twintigduizend bladzijden beslaan. Dit onderschrijft op zich het kennelijk onredelijk karakter van de aanvraag, zodat de beroepsinstantie terecht oordeelde dat het beroep ongegrond is. In ondergeschikte orde sluit zij zich aan bij de door de verwerende partij opgeworpen onontvankelijkheidsexcepties.

17. De verzoekende partij betwist in haar memorie van wederantwoord vooreerst dat het om tienduizend tot twintigduizend bladzijden zou gaan. Dat zou inhouden dat de notulen van de raad van bestuur van de tussenkomende partij honderd tot tweehonderd bladzijden beslaan, hetgeen echter op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt. Daarenboven heeft de verzoekende partij de bijlagen van haar verzoek uitgesloten. De verwerende partij maakt voorts in geen geval duidelijk waarom in menig geval de bijlagen bij de notulen zouden moeten geraadpleegd worden om na te gaan op welke notulen decretale uitzonderingsgronden van toepassing zijn. Het screenen van de relevante bepalingen kan middels het raadplegen van de inhoudstafel snel en efficiënt gebeuren. Een groot aantal van de notulen zal op die manier uitgesloten kunnen worden, waardoor het screenen van de overige notulen geen onredelijke last op de schouders van de tussenkomende partij legt. De decretale uitzonderingsgronden zijn bovendien glashelder en beperkt en vereisen geen zwaar juridisch onderzoek. Ten slotte meent de verzoekende partij dat evenmin de gevraagde toevoeging van een verklaring op eer een bijkomende belasting voor de tussenkomende partij zal veroorzaken. Wanneer zij de gevraagde documenten naar behoren heeft gescreend, kan zij zonder problemen een verklaring op eer toevoegen.

18. In haar laatste memorie betoogt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij in de bestreden beslissing louter verwijst naar haar ervaring met de notulen van de tussenkomende partij vanuit een ander dossier, waarbij zich de vraag stelt of die wel representatief zijn voor alle opgevraagde notulen,

doch nalaat concreet aan te tonen op welke feitelijkheden zij de stelling baseert dat de opgevraagde notulen tienduizend tot twintigduizend bladzijden zouden omvatten. De feitelijke juistheid van die stelling wordt in het geheel niet gestaafd.

19. De verwerende partij merkt in haar laatste memorie nog op dat de exceptie van onontvankelijkheid van het middel in zoverre dit het redelijkheidsbeginsel betreft, in het auditoraatsverslag “op zichzelf gezien” niet wordt besproken. Verder doet zij gelden dat de verzoekende partij de schending van artikel 18 van het openbaarheidsdecreet niet aanvoert.

Beoordeling

20. Anders dan de verwerende partij en de tussenkomende partij dit zien, zet de verzoekende partij in haar middel op afdoende wijze de schending van artikel 32 van de Grondwet en van het redelijkheidsbeginsel uiteen. De excepties desbetreffend zijn ongegrond.

21. De openbaarheid van bestuursdocumenten is een fundamenteel recht dat in de Belgische rechtsorde door artikel 32 van de Grondwet wordt gewaarborgd. De uitzonderingen worden limitatief opgesomd en moeten restrictief worden geïnterpreteerd. Openbaarheid is de regel, beslotenheid de formeel te motiveren uitzondering. Indien er in het opgevraagde stuk passages zitten die vallen onder één van de uitzonderingsgronden, kan dit niet tot gevolg hebben dat het bestuur het gehele stuk aan de openbaarheid mag onttrekken.

Dit recht tot openbaarheid houdt een positieve verplichting in voor de openbare besturen waaraan ze moeten voldoen. De diensten moeten zich zo organiseren dat aan de verplichting tot openbaarmaking kan worden voldaan.

22. Op Vlaams vlak is de passieve openbaarheid geregeld in het openbaarheidsdecreet.

Artikel 7 van het openbaarheidsdecreet luidt:

“De personeelsleden van instanties zijn verplicht om ieder natuurlijk persoon, rechtspersoon of groepering ervan die informatie zoekt waarover instanties beschikken, hierbij behulpzaam te zijn.

De instantie is verplicht aan ieder natuurlijk persoon, rechtspersoon of groepering ervan die erom verzoekt, de gewenste bestuursdocumenten openbaar te maken door er inzage in te verlenen, er uitleg over te verschaffen of er een afschrift van te overhandigen.”

De uitzonderingsgronden zoals bepaald in de artikelen 11, 13, 14 en 15 van het openbaarheidsdecreet hebben een limitatief karakter en zijn, overeenkomstig artikel 10 van dit decreet, onderworpen aan een restrictieve interpretatie. Bovendien gebeurt dit, overeenkomstig de laatst vermelde bepaling, in geval van de artikelen 11, 14 en 15, met inachtneming van het met de openbaarmaking gediende openbaar belang.

23. Artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet bepaalt dat een bestuursinstantie die volledig onder het toepassingsgebied van het decreet valt, een aanvraag mag afwijzen als de aanvraag kennelijk onredelijk blijft of op een te algemene wijze geformuleerd blijft, na een verzoek van de instantie tot herformulering van de eerste aanvraag in overeenstemming met artikel 18 van het openbaarheidsdecreet.

Volgens de memorie van toelichting bij het openbaarheidsdecreet zijn aanvragen waarbij “de aanvrager manifest misbruik maakt van zijn recht” onredelijk. Dit is bijvoorbeeld het geval “wanneer het verzoek niet de verkrijging van informatie, maar de desorganisatie of verstoring van de werking van de overheidsdienst beoogt” (*Parl.St.* VI.Parl. 2002-2003, nr. 1732/1, 23).

24. Het komt de Raad van State in het kader van zijn wettigheidscontrole niet toe om zelf een beoordeling te maken of een verzoek tot openbaarmaking onredelijk is. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de

overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

25. Zoals onder randnummer 5 werd uiteengezet, is het voorwerp van huidig beroep tot nietigverklaring beperkt tot de bestreden weigering tot openbaarmaking van de notulen van de raad van bestuur van de tussenkomende partij van 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen, en met uitzondering van de notulen voor de maanden juni, juli, november en december 2012.

De bestreden beslissing acht de voormelde aanvraag tot openbaarmaking “onredelijk”, in de zin van artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet, “aangezien het een al te zware inspanning van [de tussenkomende partij] vereist”. Deze beslissing blijkt te zijn gesteund op “het aanzienlijke volume aan documenten” en op het feit dat deze documenten “steeds zullen moeten worden nagekeken met het oog op mogelijke uitzonderingsgronden” (zie randnr. 3.7).

26. Met betrekking tot de omvang van de bedoelde notulen is de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel “dat zonder bijlagen, de notulen nog tussen de 100 en de 200 pagina’s bevatten”, dat de raad van bestuur van de tussenkomende partij “*grosso modo* een maandelijkse vergaderfrequentie heeft” en dat “het hier dan ook over de periode 2003 tot en met 2012, zelfs met weglating van de bijlagen, nog steeds om een zeer groot volume aan bestuursdocumenten gaat”. Zij blijkt deze beoordeling over de omvang van de gevraagde documenten te steunen op haar eerdere beoordeling van de vraag tot afschrift van de notulen met bijlagen voor de maanden juni, juli, november en december 2012. In het kader van deze laatste beoordeling overweegt zij dat zij “reeds vanuit een eerder dossier bekend is met de omvang en de structuur” van de notulen en dat zij “ook verschillende van die notulen heeft kunnen onderzoeken”. Zij stelt “dat het hier om zeer lijvige documenten gaat, die telkens tussen de 800

en de 1000 pagina's bevatten (met bijlagen)" en overweegt dat zij "uitdrukkelijke bevestiging heeft gekregen van [de tussenkomende partij] dat deze notulen representatief zijn voor alle opgevraagde notulen, dus van 2003 tot en met 2012".

Niettegenstaande de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht overweegt "dat niet te snel tot onredelijkheid kan besloten worden" en dat artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet een uitzonderingsgrond betreft, waar "zeer omzichtig mee moet worden omgesprongen", blijkt zij zich bij haar oordeel over "het aanzienlijke volume aan documenten", aldus enkel te steunen op, enerzijds, haar bekendheid vanuit een eerder dossier met de omvang en de structuur van de notulen van de raad van bestuur van de tussenkomende partij, waarvan zij er verschillende heeft kunnen onderzoeken en, anderzijds, de omvang van de notulen voor de maanden juni, juli, november en december 2012 waarvan de tussenkomende partij uitdrukkelijk heeft bevestigd dat deze representatief zijn voor alle opgevraagde notulen, van 2003 tot en met 2012. Het komt de Raad van State voor dat de verwerende partij op deze wijze niet met de vereiste omzichtigheid het volume van de gevraagde documenten heeft bepaald, temeer daar het exact aantal bladzijden van de gevraagde notulen hem geenszins moeilijk te achterhalen blijkt. Daar komt nog bij dat de weigering van het fundamenteel recht tot openbaarheid op grond van een kwantitatief criterium de grootste omzichtigheid gebiedt.

27. Naast "het aanzienlijke volume aan documenten", wordt de bestreden beslissing ook gesteund op het feit dat de kwestieuze documenten "steeds zullen moeten worden nagekeken met het oog op mogelijke uitzonderingsgronden". Overwogen wordt dat, "alhoewel deze uitzonderingsgronden zich voornamelijk zullen bevinden in de bijlagen bij de beslissingen, toch blijkt dat ook de beslissingen zelf soms onder een uitzonderingsgrond, vervat in het openbaarheidsdecreet, zullen vallen".

De verwerende partij en de tussenkomende partij tonen vooreerst niet aan, noch maken zij aannemelijk, en de Raad van State ziet evenmin spontaan in, waarom een screening van de notulen met het oog op de toepassing van de uitzonderingsgronden van het openbaarheidsdecreet, tevens een screening van de veel omvangrijkere bijlagen bij deze notulen zou vereisen. De bestreden beslissing maakt hiervan overigens geen melding. De Raad van State kan verder, wat betreft de screening van de notulen voor de jaargangen 2003 tot en met 2012 (minus de maanden juni, juli, november en december van dit laatste jaar), weliswaar aannemen dat dit een omvangrijke taak voor de tussenkomende partij uitmaakt, doch het is voor hem niet gebleken dat dit in die mate het geval zou zijn, dat deze opdracht als onoverkomelijk moet worden beschouwd. De tussenkomende partij betreft een grote en, naar mag worden aangenomen, slagkrachtige bestuursinstantie, waarvan verwacht mag worden dat zij zich weet te organiseren om aan de gestelde vraag tot openbaarmaking te voldoen.

Overigens doet de verwerende partij nergens gelden dat de verzoekende partij manifest misbruik zou hebben gemaakt van haar recht op openbaarmaking. Ten andere wijst de verzoekende partij er in dit verband niet onterecht op dat de inzage in de notulen de enige wijze is waarop zij zich van het beleid van de tussenkomende partij ten aanzien van de concessiehouders, een volwaardig beeld kan vormen, en op grond waarvan zij dat beleid kan beoordelen, hetgeen dan weer doorslaggevend is om te beoordelen welke eventuele verdere stappen zij tegen de tussenkomende partij zal nemen.

28. Gelet op wat voorafgaat, komt het de Raad van State voor dat de verwerende partij de vraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een afschrift van de notulen van de tussenkomende partij voor de jaren 2003 tot en met 2012 ten onrechte met toepassing van artikel 11, 1°, van het openbaarheidsdecreet als onredelijk heeft afgewezen. De omstandigheid dat de tussenkomende partij ook nog om een “verklaring op eer” werd verzocht, doet

aan deze vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij heeft deze omstandigheid in de bestreden beslissing overigens ook niet als weigeringsmotief aangegeven.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep in hoofde van de nv Seaport Terminals.

2. De Raad van State vernietigt de beslissing van de beroepsinstantie inzake de openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie van 14 maart 2013, in zoverre daarin is besloten om het beroepsschrift van de nv Katoen Natie wat betreft het verzoek tot openbaarmaking van de notulen van de raad van bestuur van de jaren 2003 tot en met 2012, zonder bijlagen, met uitzondering van de notulen van de maanden juni, juli, november en december van dit laatste jaar, ongegrond te verklaren.

3. De tweede verzoekende partij en de verwerende partij worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig november 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust